



ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK  
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Marie Žiškové a soudců JUDr. Josefa Baxy a Mgr. Jana Passera v právní věci žalobce **A., d.**, zastoupeného JUDr. Jiřím Spoustou, advokátem se sídlem Příkrá 14, 616 00 Brno, proti žalovanému **Finančnímu ředitelství v Brně** se sídlem náměstí Svobody 4, poštovní příhrádka 372, 602 00 Brno, proti rozhodnutím ze dne 13. 4. 2004, č. j. 5988/2003/FŘ/130 a č. j. 5987/2003/FŘ/130, a ze dne 12. 5. 2004, č. j. 6070/03/FŘ/120, o kasačních stížnostech žalovaného proti rozsudkům Krajského soudu v Brně ze dne 7. 4. 2005, č. j. 31 Ca 74/2004-30 a č. j. 31 Ca 73/2004-29, a ze dne 18. 4. 2005, č. j. 31 Ca 77/2004-39,

**t a k t o :**

- I.** Věci vedené u Nejvyššího správního soudu pod spisovými značkami 1 Afs 83/2005, 1 Afs 97/2005 a 1 Afs 98/2005 **se s p o j u j í** ke společnému projednání a nadále budou vedeny pod sp. zn. 1 Afs 83/2005.
- II.** Kasační stížnosti **se z a m í t a j í**.
- III.** Žalovaný **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasačních stížnostech.
- IV.** Žalovaný **j e p o v i n e n** nahradit žalobci náklady řízení o kasačních stížnostech ve výši 4300 Kč do 60 dnů od právní moci rozsudku k rukám advokáta JUDr. Jiřího Spousty.

**O d ů v o d n ě n í :**

Na základě daňových kontrol provedených u žalobce ve dnech 18. 12. 2002 - 4. 6. 2003 doměřil Finanční úřad Brno III dvěma dodatečnými platebními výměry ze dne 18. 6. 2003 žalobci daň z přidané hodnoty za zdaňovací období 1. a 3. čtvrtletí roku 2000 ve výši 125 800 Kč a 119 840 Kč; dodatečným platebním výměrem ze dne 26. 6. 2003 pak žalobci snížil daňovou ztrátu na dani z příjmů právnických osob za zdaňovací období roku 2000 o 4 268 239 Kč.

Žalobce napadl dodatečné platební výměry odvoláními; ta však žalovaný neshledal důvodnými a zamítl je dvěma rozhodnutími ze dne 13. 4. 2004 a rozhodnutím ze dne 12. 5. 2004.

Žalobce podal proti všem rozhodnutím žalovaného žaloby u Krajského soudu v Brně. Krajský soud žalobám vyhověl a napadená rozhodnutí zrušil dvěma rozsudky ze dne 7. 4. 2005 a rozsudkem ze dne 18. 4. 2005: neztotožnil se totiž s názorem žalovaného, podle nějž žalobce nemohl uplatnit nárok na odpočet podle § 19 odst. 1 zákona ČNR č. 588/1992 Sb., o dani z přidané hodnoty, ani výdaje na dosažení, zajištění a udržení zdanitelných příjmů podle § 24 odst. 1 zákona ČNR č. 586/1992 Sb., o daních z příjmů, protože v době likvidace odpadu nebyl původcem ani vlastníkem odpadu, který vznikl před privatizací, a nebyl tedy k jeho likvidaci povinen. Oproti závěrům žalovaného krajský soud zdůraznil, že povinnost k likvidaci odpadu může vzniknout přímo ze zákona, konkrétně z ustanovení § 3 odst. 5 zákona č. 125/1997 Sb., o odpadech. Jelikož žalobce převzal odpady od původce, přešly na něj povinnosti původce: na základě smlouvy s Fondem národního majetku (FNM) ze dne 30. 6. 1992 na něj totiž přešlo vlastnické právo a veškeré závazky i pohledávky k privatizovanému majetku státního podniku T. B.. Výklad správce daně by mohl vést až k absurdním závěrům, že k likvidaci vlastně není povinen nikdo, protože zákon o odpadech v takových případech nikomu výslovně neukládá povinnost likvidovat odpad. Nabyli-li však žalobce privatizací státní podnik, z jehož činnosti odpad vznikl, a poté s odpadem fakticky nakládal jako nástupce původce odpadu, na něhož přešly i povinnosti původce odpadu vážící se k privatizovanému majetku, je nutno při stanovení daňových povinností žalobci brát v úvahu i § 3 odst. 5 zákona o odpadech. Nelze opomíjet ani protokol ze dne 18. 5. 1998, sepsaný mezi žalobcem a společností A., spol. s r. o., do jejíhož základního jmění žalobce vložil nemovitosti i se zmíněným odpadem a zavázal se přitom k likvidaci tohoto odpadu.

Žalovaný napadl rozsudky kasačními stížnostmi, v nichž uplatnil námitky nesprávného posouzení právní otázky a nedostatku důvodů rozhodnutí podle § 103 odst. 1 písm. a) a d) soudního řádu správního. Žalovaný popírá, že by žalobci vznikla povinnost podle § 3 odst. 5 zákona o odpadech z toho titulu, že nabyli majetek státního podniku T. B. v privatizaci. Ve smlouvě o prodeji podniku mezi FNM a družstvem M. k. B. (které později zaniklo bez likvidace sloučením s žalobcem) není o odpadu ani zmínka; jeho existenci žalobce dodatečně zjistil a nahlásil státnímu podniku. V protokolu z jednání mezi žalobcem a státním podnikem ze dne 2. 6. 1997 se pak uvádí, že odpady jsou vlastnictvím státního podniku; byly sice nalezeny na pozemcích žalobce, ale v žádném případě nepocházejí z jeho činnosti. K výzvě žalovaného nepředložil žalobce žádný důkaz o tom, že by odpady od státního podniku převzal. Pouhý odkaz na § 3 odst. 5 zákona o odpadech, jak jej činí krajský soud, je nedostatečný, neboť nevysvětluje, jak tato povinnost na žalobce přešla. Pokud by se tak skutečně stalo, vznikly by žalobci také povinnosti podle § 5 odst. 1 písm. a) až k) zákona o odpadech. To by žalobce mohl doložit předložením evidencí a dokladů vedených podle tohoto ustanovení; nic takového ovšem neučinil. Nelze připustit ani druhý možný způsob převodu vlastnictví k odpadu, o němž se zmiňuje krajský soud, a to jednostranný právní úkon žalobce na základě protokolu ze dne 18. 5. 1998: ani po tomto datu se totiž vlastnictví odpadu nijak neprojevovalo v povinných evidencích majetku, odpadů apod.

Krajský soud v rozsudku neuvádí ani důkaz, z něhož by vyplývalo, že odpady vznikly částečně i z činnosti samotného žalobce. Nepodložené je i tvrzení krajského soudu, podle nějž by výklad žalovaného mohl vést k absurdním závěrům, že vlastníkem odpadu

není nikdo: žalovaný totiž jasně uvedl, že vlastníkem odpadů a subjektem povinným zajistit likvidaci je T. B., s. p. Žalobce nevyužil žádnou z možností likvidace ekologických škod vzniklých činností státních podniků před privatizací, jak je žalovaný popsal ve svých rozhodnutích, a lze tak mít za to, že likvidaci odpadu nepovažoval za svou povinnost. V řízení nepředložil žádné důkazy o tom, že na něj tato povinnost přešla, a žalovaný mu tak nemohl uznat nárok na vrácení nadměrného odpočtu. (Tentýž názor žalovaný zjevně zastává i ve vztahu k možnému uplatnění výdajů snižujících základ daně z příjmů; zřejmě nedopatřením však do jeho kasační stížnosti ve věci vedené u něj pod sp. zn. 6070/03/FŘ/120 a u Krajského soudu v Brně pod sp. zn. 31 Ca 77/2004 a týkající se daně z příjmů byla převzata i podstatná pasáž z kasačních stížností ve věcech týkajících se daně z přidané hodnoty, a tak se i u daně z příjmů užívá pojmu nadměrného odpočtu. Tento omyl ovšem nepůsobí žádné větší nejasnosti: podstata problému je stejná jak u daně z přidané hodnoty, tak u daně z příjmů.) Žalovaný uznává, že likvidace odpadů je činností společensky prospěšnou a žádoucí; je však nutno si uvědomit, že žalobce nárokoval na nadměrném odpočtu na dani z přidané hodnoty za 1. a 3. čtvrtletí roku 2000 částky 125 800 Kč a 119 840 Kč a do výdajů za rok 2000 zahrnul částku cca 3,115 milionů Kč.

Žalovaný proto navrhl, aby Nejvyšší správní soud zrušil napadené rozsudky Krajského soudu v Brně a věci mu vrátil k dalšímu řízení.

Nejvyšší správní soud nejprve sloučil všechny tři věci ke společnému projednání; poté přezkoumal napadené rozsudky a shledal, že kasační stížnosti nejsou důvodné.

Žalovaný se mylí, domnívá-li se, že vlastnické právo k odpadu na žalobce nepřešlo. V rozporu s jeho přesvědčením se tak stalo, a to na základě smlouvy o prodeji podniku ze dne 30. 6. 1992 uzavřené podle zákona č. 92/1991 Sb., o podmínkách převodu majetku státu na jiné osoby (dále jen „zákon o velké privatizaci“), uzavřené mezi Fondem národního majetku a družstvem M. k. B. jako právním předchůdcem žalobce. Smlouvou prodeji podniku se převádí (v obecném teoretickém pojetí) podnik jako věc hromadná a vlastnické právo k němu; podle zákona o velké privatizaci (§ 2) je pak předmětem převodu konkrétně „majetek podniku“ (zde se užívá pojmu „podnik“ ve významu institucionálním jako legislativní zkratka pro subjekty uvedené v § 1 odst. 1 zákona) sestávající ze souhrnu věcí a finančních prostředků, ke kterým má podnik právo hospodaření nebo které jsou v jeho vlastnictví, jakož i souhrn práv, jiných majetkových hodnot a závazků podniku.

Není pochyb o tom, že při činnosti státního podniku T. B. vznikl odpad, jehož byl tedy státní podnik původcem a který byl ukládán na nemovitostech státního podniku, konkrétně v jímkách neutralizační stanice. Ustanovení § 15 odst. 1 zákona o velké privatizaci upravuje univerzální sukcesi nabyvatele do práv a závazků právního předchůdce: podle něj na nabyvatele přechází jednak vlastnické právo k privatizovanému majetku, jednak i jiná práva a závazky související s privatizovaným majetkem. Již z povahy univerzální sukcese je zřejmé, že s sebou nenese jen převod „užitečných“ složek podniku, které jsou pro nabyvatele z ekonomického pohledu kladnou položkou, nýbrž převod majetku jako celku. Zmíněnou smlouvou byly vedle všech práv a závazků převedeny věci související s provozováním státního podniku, resp. jeho výrobní divize; k nim patřila i neutralizační stanice s jímkami. Doktrína zastává názor, že převáděné složky podniku je vhodné alespoň rámcově vymezit; je přitom možné si vymínit, že určité věci či práva převedeny nebudou (pokud by taková výluka neznemožnila fungování podniku). Toto rámcové vymezení nemůže však být konkrétním výčtem všech jednotlivých věcí, které tvoří hmotnou podstatu podniku; z toho, že smlouva či

její přílohy neobsahovaly konkrétní údaj o odpadu obsaženém v neutralizačních jímkách, nelze dovozovat, že neutralizační stanice s jímkami převedena byla, zatímco odpad, který se v jímkách určených ke shromažďování a čištění vedlejších produktů výroby postupně nashromáždil, nikoli. Určující není ani to, že odpad je na rozdíl od neutralizační stanice věci movitou: podnik totiž pojmově zahrnuje jak věci movité, tak věci movité.

O tomto odpadu nebyla ve smlouvě výslovná zmínka; jak však bylo řečeno, u prodeje podniku není ani výslovné označování všech jednotlivin možné. Mlčela-li smlouva o odpadu, neznamená to tedy, že na nabyvatele nepřešel: k tomu by musel být výslovně vyloučen, a to se nestalo. Jestliže byly neutralizační jímky zabudovány v jedné z převáděných nemovitostí a sloužily k provozování státního podniku, přešly na nabyvatele včetně svého obsahu, který se ukázal být odpadem.

Žalovaný má pravdu v tom, že pouhý odkaz na § 3 odst. 5 zákona o odpadech nevysvětluje, jak odpad na žalobce přešel: toto ustanovení, které upravuje přechod povinností při nakládání s odpady z jejich původce, se totiž uplatňuje jen u toho, kdo „*převezme odpady od původce*“; není zde však upraveno, co se míní oním převzetím odpadů a jak k němu může dojít. Právě nezbytný údaj o okamžiku a titulu převzetí odpadu postrádá žalovaný ve výkladu krajského soudu; krajský soud však – i když tak činí dosti stroze, bez odkazu na konkrétní ustanovení zákona o velké privatizaci, a zároveň se nesprávně zmiňuje i o protokolu ze dne 18. 5. 1998, jak o tom bude ještě řeč níže – kromě citace zmíněného ustanovení zákona o odpadech uvádí i to, že odpad, který pocházel z výrobní činnosti státního podniku, byl nalezen na privatizovaném majetku, a přešel tedy na žalobce při privatizaci. Od toho už se pak podle zákona o odpadech odvozuje i povinnost k likvidaci, která tíží toho, kdo převezme odpady od původce. Údaj o odpadech vzniklých z vlastní činnosti žalobce a smísených s odpady původními, s nímž se krajský soud nijak nevypořádal, je vskutku nepodložený, jak na to správně upozorňuje žalobce: tento závěr ovšem nic nemění na tom, že základní směr argumentace krajského soudu je správný a že žalobce se stal vlastníkem odpadu, i pokud z jeho vlastní činnosti žádný odpad nevzešel.

Skutečnost, že smlouvou ze dne 30. 6. 1992 byl v rámci podniku převeden i sporný odpad, tedy plyne ze zákona, resp. z povahy smlouvy o prodeji podniku uzavřené podle zákona o velké privatizaci. Ačkoli právě v kontextu privatizace mohou být důsledky univerzální sukcese pocíťovány jako tvrdé či nespravedlivé, neboť mnohé z převáděných podniků byly zatíženy ekologickými závadami, je to jen projevem celkové koncepce velké privatizace. I když totiž kupující leckdy přebírali podnik v neutěšeném stavu, činili tak při vědomí, že kupní ceny byly výhodné, a byla zde i možnost uplatňovat slevu z ceny, pokud na převáděném podniku vážly vady, včetně vad ekologického charakteru. Této možnosti povětšinou nemohli využít nabyvatelé v první vlně privatizace, kdy ještě nebylo zavedeno povinné vyhodnocení závazků podniku z hlediska ochrany životního prostředí (tzv. ekologický audit) podle § 6a zákona o velké privatizaci; i pro tyto nabyvatele však platilo, že přebírají podnik jak s jeho aktivy, tak s jeho pasivy - resp. jak s věcmi užitečnými, tak s věcmi snižujícími hodnotu podniku. Mimoprávní motivace zákonodárce, který tuto úpravu přijal i s vědomím, že ekologické závady budou u státních podniků velmi časté, je zřejmá: zbytkové státní podniky totiž byly určeny už jen k likvidaci a ekonomicky by vůbec nebyly schopny likvidovat odpady a odstraňovat případné škody z toho vzniklé. Záměrem zákonodárce tak bylo – i za cenu ekonomického zatížení nabyvatele – zvýšit pravděpodobnost, aby ekologické závady byly odstraněny, což by se jistě nestalo, pokud by tato povinnost vážla na zbytkových státních podnicích procházejících likvidací a následně často i konkursem. I vlastnictví případných

odpadů a s tím spojená povinnost likvidace proto paušálně přecházely na nabyvatele, o nichž se důvodně předpokládalo, že budou mít ke splnění této povinnosti lepší ekonomické předpoklady.

Toto řešení se uplatnilo v procesu privatizace ve všech postsocialistických zemích, a univerzální sukcese podle zákona o velké privatizaci tak nepředstavuje nic výjimečného. Pravidlem však bylo také to, že stát – vědom si své odpovědnosti za hospodaření bývalých státních organizací a za škody, které tím vznikaly životnímu prostředí - se tak či onak finančně spolupodílel na odstraňování ekologických závad váznoucích na privatizovaném majetku. V České republice byly zdrojem tohoto financování především příspěvky od Fondu národního majetku; ty však žalobce – jak se mylně domnívá žalovaný - nemohl využít.

Podle usnesení vlády č. 455 ze dne 24. června 1992 a č. 123 ze dne 17. března 1993 měl nabyvatel, který získal majetek státu podle zákona o velké privatizaci, možnost uzavřít smlouvu s Fondem národního majetku, a zajistit si tak úhradu nákladů vynaložených na provedení opatření k nápravě (v privatizačních souvislostech se často hovoří o „sanaci“ či „sanačních pracích“). Je zapotřebí zdůraznit, že FNM mohl s nabyvatelem uzavřít smlouvu o poskytnutí příspěvku jen na základě stanovisek Ministerstva pro správu národního majetku a jeho privatizaci a Ministerstva životního prostředí a se souhlasem vlády; nabyvatel přitom na uzavření smlouvy neměl právní nárok. Především ale nebyl příspěvek určen na úhradu likvidace jakéhokoli odpadu, nýbrž jen na odstranění „*ekologických závad*“, jejichž znaky byly v usneseních vlády definovány. Jednak se taková závada musela projevovat jako znečištění podzemních vod či půdy nebo jako existence skládky škodlivých odpadů; dále musela být existence závady zřejmá z ekologického auditu; a konečně tu muselo být správné rozhodnutí, které nabyvateli ukládalo opatření k nápravě závadného stavu. Nic z toho nebylo v žalobcově případě dáno.

Ekologický audit podle § 6a zákona o velké privatizaci, ve znění zákona č. 92/1992 Sb., byl po 29. únoru 1992 povinnou součástí privatizačního projektu (viz též metodický pokyn Ministerstva pro správu národního majetku a jeho privatizace ze dne 18. května 1992, vydaný „*k zabezpečení § 6a zákona č. 92 ze dne 18. 2. 1992, kterým se mění a doplňuje zákon č. 92/1991 Sb. o podmínkách převodu majetku státu na jiné osoby*“, podle něž měl ekologický audit zahrnovat mj. i popis produkovaných odpadů všeho druhu a nakládání s nimi v minulosti i v současné době a přehled odpadového hospodářství). Jak tomu bylo u žalobce, není zcela zřejmé, protože privatizační projekt není součástí spisu; z protokolu ze dne 18. 5. 1998 však plyne, že i pokud byl nějaký ekologický audit zpracován, neobsahoval zmínku o sporných odpadech. Další informace z tohoto protokolu mohou být pro soud významné jen potud, pokud popisují skutkový stav, tj. to, že odpady nevznikly z činnosti žalobce. Je lhostejné, jaký názor vyjádřily zúčastněné strany na vzájemné právní vztahy a na to, kdo je vlastníkem odpadu: činit takové závěry přísluší soudu. Ten uzavírá, že žalobce byl vlastníkem odpadu – bez ohledu na to, zda byla o tomto odpadu zmínka v ekologickém auditu a zda žalobce o existenci odpadu věděl nebo vůbec mohl vědět – a byl povinen k jeho likvidaci.

Kromě toho, že pro žalobce nebyl postup s využitím příspěvku od FNM možný, pomíjí argumentace žalovaného i ekonomickou stránku věci. Žalovaný doporučuje žalobci, aby čerpal (resp. vytýká mu, že nečerpal) prostředky z FNM, které sice nebyly součástí státního rozpočtu, ale přesto byly vytvořeny z prodeje státního majetku a tvořily součást veřejných financí; přitom však odmítá to, aby si žalobce odečetl totožnou částku

(tj. částku potřebnou k zajištění likvidace odpadu) od základu daně z příjmů, resp. aby jako odběratel služby spočívající v odvozu a zneškodnění odpadu a ve vyčištění neutralizačních jímek uplatnil nadměrný odpočet na dani z přidané hodnoty ve výši daně, kterou do státního rozpočtu odvedl dodavatel služby.

Žalovaný odkazoval žalobce i na likvidaci odpadu s pomocí okresního úřadu: i to je však nepřipadné. Podle § 26 odst. 1 písm. d) zákona o odpadech ukládal okresní úřad opatření k odstranění protiprávního stavu vyvolaného umístěním odpadu na nemovitost, která není určena k ukládání odpadů. Nezdařilo-li se mu zjistit osobu, která odpad takto umístila, přecházela podle § 3 odst. 7 zákona o odpadech povinnost zajistit zneškodnění odpadu na vlastníka dotčené nemovitosti, a to na jeho vlastní náklady. Prokázal-li ovšem vlastník, že umístění odpadu nezpůsobil ani nezavinil a že učinil veškerá opatření k ochraně své nemovitosti, která na něm bylo možno vyžadovat, příslušný okresní úřad mu byl povinen uhradit účelně vynaložené náklady. V projednávané věci ovšem vůbec nešlo o neznámého původce odpadu: původce byl naopak znám, a spor se vedl jen o to, kdo byl vlastníkem odpadu po prodeji podniku, a kdo byl tedy povinen k jeho likvidaci.

Žalobce tak – navzdory přesvědčení žalovaného – nemohl postupovat ani jedním ze shora uvedených způsobů; stranou lze pak ponechat případné soukromoprávní nároky žalobce jako kupujícího, o nichž se žádná ze stran nezmínila. Je tak správný závěr krajského soudu, podle nějž byl žalobce povinen zbavit své nemovitosti odpadu, který snižoval jejich hodnotu, a tato povinnost na něm lpěla i poté, co nemovitosti převedl (resp. v rámci svého podnikání vložil do základního jmění obchodní společnosti A., spol. s r. o.). Existence protokolu ze dne 18. 5. 1998, v němž se žalobce vůči této společnosti zavázal k likvidaci odpadu, je v tomto ohledu nevýznamná, a krajský soud se mylí, pokud spatřuje v tomto protokolu – vedle smlouvy o prodeji podniku – další titul, který žalobci založil tuto povinnost. Žalobce se stal vlastníkem odpadu již na základě smlouvy o prodeji podniku, a z toho se pak odvozovala i jeho povinnost k likvidaci odpadu; jakékoli další jednostranné prohlášení již bylo nadbytečné.

Žalovaný namítá, že pokud na žalobce přešla povinnost k likvidaci odpadu, přešly na něj i jiné povinnosti podle § 5 odst. 1 písm. a) – k) zákona o odpadech, jejichž plnění ovšem nedoložil: to ale žalovanému jako orgánu správy daní nepřísluší hodnotit, a ani soud se tím proto nezabýval, neboť to není předmětem řízení v této věci. V tomto řízení bylo třeba zodpovědět otázku, zda měl žalobce povinnost likvidovat odpad přešlý na něj při privatizaci a zda náklady vynaložené na likvidaci mohl uplatnit jako výdaj pro účely daně z příjmů, resp. zda mohl uplatnit nárok na vrácení daně z přidané hodnoty zaplacené v ceně likvidace. Při řešení této otázky Nejvyšší správní soud přisvědčil krajskému soudu, a naopak se neztotožnil se žalovaným.

Pokud pak žalovaný vytýká krajskému soudu jeho zmínku o absurdním závěru, že vlastníkem odpadu není nikdo, je tato výtku nepřesná. Krajský soud tento závěr nevztahoval k vlastnictví odpadu, nýbrž uvedl, že „*k likvidaci odpadu není povinen nikdo*“. Zdůraznil krom toho, že k tomuto „*absurdnímu závěru*“ by „*mohl vést*“ výklad žalovaného, nikoli že žalovaný takový názor zastává. Krajskému soudu bylo zřejmé, že žalovaný považuje za vlastníka odpadu, a tedy i za osobu povinnou k jeho likvidaci, státní podnik T. B.; sám však měl tento závěr za nepřijatelný, a proto dovedl do krajnosti názor žalovaného, podle nějž povinnost k likvidaci odpadu zatěžujícího převáděný podnik ulpívala na zbytkových státních podnicích, pokud odpad nebyl ve smlouvě o prodeji podniku (či v jejích přílohách) výslovně označen.

Lze tedy uzavřít, že žalobce se stal na základě smlouvy o prodeji podniku vlastníkem odpadu a likvidaci odpadu neprovedl bez právního důvodu, nýbrž proto, že k tomu byl ze zákona povinen, a to i poté, co vložil své nemovitosti do základního jmění jiného daňového subjektu. Částka vynaložená na likvidaci odpadu byla tak pro něj výdajem, o nějž si žalobce mohl snížit základ daně; zdanitelná plnění, která žalobci poskytli dodavatelé zajišťující pro něj likvidaci odpadu, pak ve smyslu § 19 odst. 1 zákona o dani z přidané hodnoty zakládala žalobci nárok na odpočet daně.

Žalovaný se svými námitkami neuspěl; jelikož v řízení o kasační stížnosti nevyšly najevo žádné vady, k nimž je nutno přihlížet z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 s. ř. s.), Nejvyšší správní soud zamítl kasační stížnost jako nedůvodnou. O náhradě nákladů řízení rozhodl Nejvyšší správní soud v souladu s § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalovaný neměl ve věci úspěch, a nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Zároveň je povinen uhradit úspěšnému žalobci náklady řízení. Zástupce žalobce požadoval v každé ze tří věcí náhradu nákladů řízení ve výši odměny za dva úkony právní služby podle § 11 odst. 1 písm. c) a d) zákona č. 177/1996 Sb. (advokátní tarif), tedy za poradu s klientem o důvodech a obsahu kasační stížnosti a za vyjádření ke kasační stížnosti. Jelikož však kasační stížnosti ve všech třech projednávaných věcech obsahují totožnou argumentaci, přiznal soud žalobci na nákladech řízení toliko 1000 Kč za poradu s klientem přesahující jednu hodinu, 3000 Kč za tři vyjádření ke kasační stížnosti a paušální náhradu výdajů souvisejících s těmito úkony ve výši 300 Kč, celkem tedy 4300 Kč.

**P o u č e n í :** Proti tomuto rozhodnutí **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 7. června 2006

JUDr. Marie Žiškova  
předsedkyně senátu

